

BIBLIOTECA
„PAULO COELHO“

PAULO COELHO, scriitor brazilian, născut la Rio de Janeiro în 1947. Înainte de a deveni unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii și un veritabil fenomen al culturii de masă, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera literară. Deși profund atașat de Brazilia natală (își scrie operele la calculator, în fața oceanului, în vila sa de la Copacabana), romanele lui dezvoltă drame universale, valabile oriunde și pentru oricine, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Cărțile lui Paulo Coelho, traduse în 56 de limbi și editate în 150 de țări, s-au vândut în zeci de milioane de exemplare. Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergențe spirituale și dialoguri interculturale”, membru al comitetului director al Fundației Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, al Lord Menuhin Foundation. Distins cu numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (cavaler al Legiunii de Onoare din Franța, martie 2000; Ordinul Rio Branco, Brazilia etc.), membru al Academiei Braziliene de Litere (din 28 octombrie 2002). Fondator al Institutului Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor și bătrânilor din păturile defavorizate ale societății braziliene. Colaborator permanent al unor reputeate ziare, printre care *Corriere della Sera* (Italia), *El Semanal* (Spania), *Welt am Sonntag* (Germania), *The China Times Daily* (Taiwan).

Opere principale: *Pelerin la Compostela* (1987); *Alchimistul* (1988); *Brida* (1990); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Învingătorul este întotdeauna singur* (2008). Numeroase dramatizări, CD-uri și jocuri electronice după cărțile sale. Drepturile de ecranizare pentru *Alchimistul* au fost achiziționate de Warner Brothers, scenariul și regia fiindu-i încredințate actorului Laurence Fishburne (*Matrix*).

PAULO COELHO

Jurnalul unui Mag

Traducere din portugheză de
GABRIELA BANU

HUMANITAS
fiction

Coperta colecției
RĂZVAN LUSCOV

PAULO COELHO
O DIÁRIO DE UM MAGO
Copyright © 1987 by Paulo Coelho

This edition was published by arrangements with Sant Jordi Asociados,
Barcelona, SPAIN
All rights reserved
www.paulocoelho.com

© HUMANITAS FICTION, 2010, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COELHO, PAULO

Jurnalul unui Mag / Paulo Coelho; trad.: Gabriela
Banu. - București: Humanitas Fiction, 2010
ISBN 978-973-689-377-3

I. Banu, Gabriela (trad.)

821.134.3(81)-31=135.1

CUVÂNT ÎNAINTE

După douăzeci de ani

Așezat într-o grădină dintr-un oraș din sudul Franței.

Privesc munții dinaintea mea și îmi aduc aminte că în urmă cu douăzeci de ani, nu departe de locul unde mă aflu acum, am început să-i străbat pe jos în ceea ce urma să fie primul meu contact cu Drumul spre Santiago.

Și atunci mă întorc în timp: o după-amiază, o cafea, o apă minerală, oameni discutând și plimbându-se, numai că de data aceasta scena este câmpia Leonului, limba este spaniola, ziua mea de naștere se apropie, am plecat din Saint Jean Pied-du-Port de ceva timp și sunt cam pe la jumătatea drumului care duce la Santiago de Compostela. Privesc înainte – peisajul monoton, călăuza care își bea cafeaua într-un bar ce pare răsărit de niciunde. Privesc înapoi – același peisaj monoton, cu singura diferență că praful de pe drum păstrează urma pantofilor mei, dar e ceva temporar, vântul le va șterge pe toate înainte de căderea nopții. Totul mi se pare ireal. Ce fac eu aici? Întrebarea mă urmărește încă, deși au trecut deja câteva săptămâni.

Caut o spadă. Îndeplinesc un ritual RAM, un mic ordin din sânul bisericii catolice, fără secrete sau

mistere, cu excepția încercării de a înțelege limba-jul simbolic al lumii. Cred că am fost înșelat, că toate căutările spirituale nu sunt decât ceva fără sens și fără logică și că era mai bine să fiu în Brazilia, ocu-pându-mă cu lucrurile dintotdeauna. Mă îndoiesc de sinceritatea mea în căutările spirituale pentru că îmi este foarte greu să caut un Dumnezeu care nu se arată niciodată, să mă rog la ore fixe, să străbat drumuri ciudate, să respect disciplina, să accept or-dine ce-mi par absurde.

Asta e: mă îndoiesc de sinceritatea mea. În fiecare zi, Petrus îmi repeta că drumul e al tuturor, al oa-menilor obișnuiți, și asta mă dezamăgea foarte mult. Eu credeam că făceam toate eforturile acelea pentru a mi se da un loc special între puținii aleși care se apropie de marile arhetipuri ale Universului. Mă gândeam că aveam să descopăr în sfârșit că erau ade-vărate toate poveștile despre guvernele secrete ale înțelepților din Tibet sau licorile magice în stare să provoace dragoste acolo unde nu există atracție sau ritualuri prin care, dintr-odată, porțile Paradisului îți apar în fața ochilor.

Dar Petrus îmi spune exact contrariul: nu există aleși. Toți sunt aleși dacă, în loc să se întrebe „ce fac eu aici?“, se hotărăsc să facă ceva care trezește en-tuziasmul în suflet. Să faci un lucru cu entuziasm, tocmai asta înseamnă a te afla la porțile Paradisu-lui, a simți iubirea care transformă, a face alegerea care te duce în fața lui Dumnezeu. Acest entuziasm ne pune în legătură cu Sfântul Duh, și nu sutele, mi-ile de lecturi din textele sfinte. Voința de a crede că viața este un miracol ne permite să asistăm la mira-cole, nu așa-numitele „ritualuri secrete“ sau „ordi-

ne inițiatice“. În sfârșit, hotărârea omului de a-și împlini destinul îl face să fie om adevărat, nu teoriile pe care el le dezvoltă pe seama misterului existenței.

Iar eu mă aflu acum aici. Am trecut puțin de jumătatea drumului care duce la Santiago de Compostela.

În seara aceea la Leon, în depărtatul an 1986, încă nu știam că peste șase sau șapte luni voi scrie o carte despre această experiență a mea, că deja îmi umbla prin suflet păstorul Santiago în căutarea unei comori, că o femeie numită Veronika se pregătește să înghită niște pastile și să se sinucidă, că Pilar va ajunge în fața râului Piedra și-și va scrie, plângând, jurnalul. Tot ce știam în acel moment era că mă simțeam în cordat, cu nervii întinși, incapabil să discut cu Petrus, pentru că tocmai îmi dădusem seama că nu mai pot face din nou ce făceam înainte – chiar dacă asta însemna să primesc o sumă rezonabilă de bani la sfârșitul lunii, să am o oarecare stabilitate emoțională, să am o ocupație pe care am ajuns s-o cunosc și să-i stăpânesc unele tehnici. Trebuia să mă schimb, să urmeze calea visului meu, un vis care mi se părea infantil, ridicol, imposibil de realizat: dintotdeauna mi-am dorit, în secret, să devin scriitor, dar n-am avut curajul să-mi asum sarcina.

Petrus își termină cafeaua, apa minerală, cere nota de plată și propune să plecăm imediat, pentru că mai sunt ceva kilometri până la orașul următor. Oamenii continuă să treacă și să discute, privind cu coada ochiului la cei doi pelerini de vârstă mijlocie, gândindu-se ce de oameni ciudați există pe lume, mereu gata să retrăiască un trecut mort

de-a binelea*. Sunt în jur de 27°C, pentru că amiaza este pe sfârșite, și eu mă întreb în sinea mea, pentru a mia oară, ce fac eu aici.

Voiam să mă schimb? Cred că nu, dar la urma urmelor drumul acesta mă transformă. Voiam să cunosc mistere? Cred că da, dar drumul m-a învățat că nu există mistere, că – așa cum spunea Isus Hristos – nu există nimic ascuns care să nu fi fost revelat. În fine, totul s-a întâmplat exact pe dos față de ceea ce speram eu.

Ne ridicăm și începem să mergem tăcuți. Mă cufund în gândurile mele, în nesiguranța mea, și Petrus cred că se gândește la munca lui de la Milano. Se află aici pentru că într-un fel a fost obligat de Tradiție, dar se prea poate să aștepte ca acest drum să se termine mai repede pentru a se apuca iar de ceea ce îi place.

Mergem aproape toată după-amiaza fără a schimba o vorbă. Încă nu există telefoane celulare, faxuri portabile, scrisori electronice. Suntem izolați în conviețuire forțată. Santiago de Compostela se află înaintea și nu-mi pot imagina că drumul mă va conduce nu numai la acel oraș, ci și la multe alte orașe din lume. Nici eu, nici Petrus nu știm că în amiaza aceasta, pe câmpia Leonului, eu mi-am început drumul și spre Milano, orașul lui, unde voi ajunge peste aproape zece ani, cu o carte intitulată *Alchimistul*. Merg către destinul meu, de atâtea ori visat și tot de atâtea ori negat. Merg spre grădina unde, în

* În anul în care am făcut pelerinajul, doar patru sute de persoane au parcurs Drumul spre Santiago. În 1999, conform statisticilor oficiale, patru sute de oameni au trecut – pe zi – prin fața barului menționat în text. [n.a.]

amiază aceasta de iunie din anul 2001 există o cafea, o apă minerală, un soare plăcut și o scrisoare a Elisabetei, care îmi cere o prefață la ediția italiană a *Jurnalului unui Mag*.

Și merg, și merg, pentru a-mi vedea publicată, în țara unde s-a născut Petrus, istorisirea renașterii mele.

PAULO COELHO
St. Martin, ianuarie 2006

*Iar ei au zis: Doamne, iată aici două săbii.
Zis-a lor: Sunt de ajuns.*

LUCA 22, 38

Când am început pelerinajul, am crezut că realizasem unul dintre cele mai arzătoare vise ale tinereții mele. Tu erai pentru mine vrăjitorul D. Juan, iar eu retrăiam saga lui Castañeda în căutarea miraculosului.

Dar tu ai rezistat cu mult curaj tuturor încercărilor mele de a te transforma în erou. Asta a făcut foarte dificilă relația noastră, până ce am înțeles că Miracolul se ascunde în pașii Oamenilor Obișnuiți. Azi, această înțelegere este lucrul cel mai prețios din viața mea, îmi permite să fac orice și mă va însoți totdeauna.

Pentru această înțelegere – pe care acum încerc s-o împart cu alții – această carte îți este dedicată ție, Petrus.

AUTORUL

PROLOG

— Și în fața Chipului Sacru al RAM, atinge cu mâinile tale Cuvântul Vieții și primește atâta forță încât să devii martor al lui până la capătul Lumii!

Maestrul ridică noua mea spadă, ținând-o în teacă. Flăcările rugului au trosnit – semn bun, arătând că ritualul putea continua. Atunci eu m-am aplecat și, cu mâinile goale, am început să scurm pământul din fața mea.

Era noaptea de 2 ianuarie 1986, iar noi ne aflam pe vârful unui munte din Serra do Mar, aproape de conglomeratul cunoscut sub numele de Acele Negre. În afară de mine și de Maestrul meu mai erau soția mea, un discipol, călăuza – un localnic – și un reprezentant al Marii Frății care reunea ordinele esoterice din toată lumea, cunoscută sub numele de Tradiție. Toți cinci – inclusiv ghidul, care fusese avertizat dinainte de ce avea să se întâmple –, participau la investiția mea ca Maestru al Ordinului RAM.

Am terminat de săpat o groapă nu foarte adâncă, dar lungă, în pământ. Cu toată solemnitatea am atins pământul, pronunțând cuvintele rituale. Atunci soția mea s-a apropiat și mi-a dat spada pe care o foloseam de peste zece ani și care îmi fusese de mare ajutor în sutele de Operațiuni Magice din vremurile acelea. Am pus-o în groapă. Apoi, am

aruncat pământ deasupra și l-am bătătorit. Pe când făceam asta îmi aminteam de încercările prin care trecusem, de lucrurile pe care le cunoscusem și de fenomenele pe care eram în stare să le provoc numai și numai pentru că aveam cu mine acea spadă, așa de bătrână și așa de prietenă. Acum ea urma să fie devorată de pământ, fierul tăișului ei și lemnul mânerului servind din nou ca hrană pentru locul de unde trăsesese atâta Putere.

Maestrul se apropie și-mi așează în față noua spadă, deasupra locului unde eu o îngropasem pe cea veche. Toți și-au deschis atunci brațele, și Maestrul, folosindu-și Puterea, făcu să apară în jurul nostru un fel de lumină ciudată, care nu lumina, dar era vizibilă și făcea ca forma nedeslușită a oamenilor să aibă o culoare diferită de galbenul proiectat de foc. Atunci, scoțându-și sabia din teacă, mă atinse pe umeri și pe cap, spunând:

— În numele Puterii și al Iubirii RAM te numesc Maestru și Cavaler al Ordinului, azi și pentru tot restul zilelor vieții tale. R de la Rigor, A de la Amor, M de la Misericordia; R de la Regnum, A de la Agnus, M de la Mundi. Când vei avea spada, să nu rămână multă vreme în teacă, altminteri va rugini. Dar când va ieși din teacă, să nu se întoarcă niciodată înainte de a fi făcut un Bine, de a fi deschis un Drum sau de a fi vărsat sângele Inamicului.

Cu vârful spadei îmi făcu o zgârietură mică pe cap. Din momentul acela nu mai trebuia să păstrez tăcerea. Nu mai trebuia să țin ascunse lucrurile pe care eram în stare să le fac, nici minunile pe care învățasem să le realizez pe calea Tradiției. Din momentul acela eram un Mag.

Am întins mâna să iau noua spadă, din oțel care nu ruginește și din lemn pe care nu-l înghite pământul.

tu, cu apărătoarea ei negru cu roșu și teaca cea neagră. Dar când mâinile mele au atins teaca și mă pregăteam să o apuc, Maestrul făcu un pas înainte și cu toată puterea călcă pe degetele mele, făcându-mă să strig de durere și să dau drumul spadei.

L-am privit fără să pricep nimic. Lumina cea ciudată se înălțase și flăcările focului dădeau o aparență fantasmagorică chipului Maestrului.

El mă privi rece, o chemă pe soția mea și îi înmână noua spadă. Apoi se întoarse către mine și spuse:

— Depărtează mâna care te înșală! Fiindcă drumul Tradiției nu e calea câtorva aleși, ci drumul tuturor oamenilor! Iar Puterea pe care crezi că o ai nu face doi bani dacă nu e o Putere care se împarte cu ceilalți oameni! Trebuia să fi refuzat spada și, dacă ai fi făcut asta, ai fi primit-o, pentru că inima îți era curată. Dar, cum mă și temeam, în clipa cea sublimă ai alunecat și ai căzut. Din pricina lăcomiei va trebui să pornești iar în căutarea spadei tale. Și din pricina mândriei, va trebui s-o cauți între oamenii simpli. Și din pricina fascinației cu care privești minunile, va trebui să lupți mult pentru a obține din nou ceea ce așa de generos ți-a fost dăruit.

Parcă mi-a fugit pământul de sub picioare. Stăteam în genunchi, uimit, fără voință, cu mintea goală de orice gând. Odată ce redasem pământului vechea mea spadă, n-o mai puteam lua înapoi. Și cum noua spadă nu-mi fusese înmănată, însemna că mă aflam iarăși la începutul începuturilor, fără putere și lipsit de apărare. În ziua supremei mele Investiții Cerești, violența Maestrului meu, care-mi strivise degetele, mă arunca înapoi în lumea Urii și a Țărânei.

Călăuza stinse focul, iar soția veni în fața mea și mă ajută să mă ridic. Ea ținea noua mea spadă în

mână, dar conform regulilor Tradiției, eu n-aș fi putut s-o ating niciodată fără permisiunea Maestrului meu. Am coborât în tăcere prin mijlocul buruienilor, urmând lanterna ghidului, până ce am ajuns la drumeagul bătătorit unde ne așteptau mașinile.

Nimeni nu-și luă rămas-bun de la mine. Nevas-tă-mea așeză spada în portbagaj și porni motorul. Am stat multă vreme tăcuți, în timp ce ea conducea încet, ocolind gropile și denivelările drumului.

— Nu-ți face griji, spuse ea, încercând să mă încurajeze puțin. Sunt sigură că o vei recăpăta.

Am întreat-o ce-i spusese Maestrul.

— Mi-a spus trei lucruri. Primul, că trebuia să fi adus ceva mai gros, fiindcă aici sus era mult mai frig decât se așteptase. Al doilea, că nimic din ce s-a întâmplat nu a fost o surpriză pentru el, pentru că se mai întâmplase de multe ori, cu mulți alții care ajunseseră unde ai ajuns și tu. Și al treilea, că spada ta te va aștepta la momentul potrivit, în ziua potrivită, într-un anume loc de pe un drum pe care va trebui să-l străbați. Eu nu știu nici ziua, nici ora. Nu mi-a spus decât locul unde trebuie s-o ascund pentru ca tu s-o găsești.

— Și care e drumul ăsta? am întreat, nervos.

— Ah, asta nu mi-a explicat prea clar. Mi-a spus numai să cauți pe harta Spaniei un drum vechi, medieval, cunoscut sub numele de Straniul Drum spre Santiago.

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	5
După douăzeci de ani	
PROLOG	15
Sosirea	19
Exercițiul Seminței	37
Creatorul și creația	42
Exercițiul Vitezei	48
Cruzimea	57
Exercițiul Cruzimii	67
Mesagerul	71
Ritualul Mesagerului	80
Dragostea	87
Exercițiul Apei (Deșteptarea Intuiției)	100
Nunta	103
Entuziasmul	114
Exercițiul Sferei Albastre	123
Moartea	129
Exercițiul Îngropării de viu	139
Păcatele proprii	147
Cucerirea	151
Impulsul de RAM	164

Nebunia	166
Exercițiul Umbrelor	175
Poruncă și supunere	186
Exercițiul Auzului	195
Tradiția	205
Exercițiul Dansului	212
Muntele Cebreiro	224
<i>EPILOG</i>	247
Santiago de Compostela	